

Machteloos

Lois Blommestein

Machteloos

Copyright © 2022 Lois Blommestein

Uitgever Brave New Books

Omslagontwerp: Lois Blommestein

Cover foto: Adobe Stock

Redactie: Renata Dekker, Patricia Fransen, Petra Podevyn

Foto auteur: Lois Blommestein

ISBN Paperback: 978-9464-486-407

ISBN e-book: 978-9464-486-391

Eerste druk

<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>

Instagram: loisblommestein

Twitter: @Loisblom

www.loisblommestein.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Na verloop van tijd haten we, waar we steeds angst voor hebben.

William Shakespeare

Joan

1.

Nachtmerries teisterden haar bijna elke nacht, tot ze gillend en doorweekt van het zweet wakker schrok. In haar dromen zag ze Liam en Jesse, ze zaten over haar gebogen en hun handen voelde ze over heel haar lichaam. Het zorgde voor een paniekaanval, die ze moeilijk kon beheersen. Joan veegde het zweet van haar voorhoofd, ging rechtop zitten en deed het leeslampje aan waardoor de ruimte werd verlicht. Haar hartslag was nog steeds snel. Ze kalmeerde door tot twintig te tellen, in te ademen door haar mond en uit te ademen door haar neus. Ze trok haar sportkleding aan, bond haar haren in een staart en trok de deur achter zich dicht.

Joan rende steeds harder in de hoop dat de beelden uit het verleden zouden vervagen. Terwijl haar ademhaling zwaarder werd, versnelde haar hartslag. Het zweet dat op haar voorhoofd parelde, druppelde op de grond. Ze was nog niet thuis, maar had al vier kilometer afgelegd. De muziek in haar oren stond hard zodat ze de wereld kon buitensluiten. Jennifer Lopez zong dat haar liefde niet te koop was.

Drie of vier keer per week rende ze om haar hoofd leeg te maken en fit te blijven. Het was een manier geworden om haar stress te verminderen, een uitlaatklep.

De beelden bleven zich steeds opnieuw afspelen in haar hoofd. Er was niets wat ze daaraan kon doen. Zelfs een rondje hardlopen hielp vandaag niet. Joan wist dat ze hulp moest zoeken om erover te praten. Ze had het wel eerder geprobeerd maar die therapeut begreep haar niet. Na drie sessies was ze gestopt en sindsdien had ze de beelden diep weggestopt.

Het was aangenaam hoe de zon haar vandaag verwarmde, dat was de laatste dagen niet het geval geweest. Het was eind augustus, een mooie dag. De afgelopen dagen had het veel geregend.

Terwijl ze naar het appartementencomplex rende waar ze woonde, playbackte ze de tekst van de muziek. Een buurman kwam naar buiten en begroette haar vrolijk. Joan glimlachte toen ze een kort praatje

maakten over het weer. Ze nam de trap en liep in een hoog tempo naar de derde verdieping. Haar stappenteller had de training geregistreerd en ze was tevreden over het resultaat. Ze ging hijgend op de bank zitten, smeed haar schoenen in een hoek en trok haar staart los. De onrust die door haar lichaam raasde probeerde ze te onderdrukken. Ze kleepte zich uit, stapte onder de douche en boende haar lichaam tot het rood zag. Terwijl ze een handdoek pakte, bekeek ze zichzelf in de spiegel. Een normaal gezicht, een beetje rond, maar niet te vol. Haar halflange bruine haar viel net over haar schouders. Met haar vinger streek ze over het litteken dat haar had getekend. Een aandenken aan die gruwelijke dag. Verwoed trok ze de kast open, haar gedachten verbannend naar de achtergrond. Ze trok een comfortabele broek en een shirtje uit de kast. Eenmaal aangekleed kroop ze achter haar laptop. Ze had een mail met goed nieuws, ze mocht solliciteren bij een verzorgingshuis waar veel dementerende ouderen woonden.

Bij de functie hoorde een opleiding tot verzorgende individuele gezondheidszorg. De Beroepsbegeleidende Leerwegopleiding zou drie jaar duren. Haar hart maakte een sprongetje, ze had er zin in en wilde zich weer nuttig maken. Dan kon ze eindelijk vaarwel zeggen tegen haar uitkering en opkijken naar een echt loon.

Joan werd opgewacht door een lange vrouw met grijs haar.

‘Jij moet Joan zijn, kom verder.’

Het voelde meteen goed om bij Lieke in de buurt te zijn. Joan volgde haar naar een kantoortje. De vrouw was rustig. Ze kon zich voorstellen dat de bewoners zich goed voelden bij haar. Joan keek om zich heen. Het kamertje was gezellig ingericht. Er stond een grote plant in de hoek, ze kon zien dat hij water nodig had. Lieke stelde zich voor en kwam na de introductie meteen ter zake.

‘Joan, waarom wil je deze opleiding volgen? Wat motiveert je het meest?’ vroeg Lieke.

Gesprekken zoals dit waren niet haar favoriete maar ze wist dat het erbij hoorde.

‘Het lijkt mij mooi en dankbaar werk. Als mensen niet meer voor zichzelf kunnen zorgen, wil ik ze helpen,’ zei Joan. ‘Ik wil ze stimuleren en ondersteunen als ze het moeilijk hebben.’

De verpleegkundige keek tevreden.

‘Heb je ook iemand in je eigen omgeving die dementerende is?’

‘Ja, mijn oma.’

Na nog een paar vragen te hebben gesteld, liet Lieke de afdeling zien waar ze zou komen te werken. Deze bestond uit zeven huiskamers met elk een eigen keuken. Per huiskamer waren zeven bewoners gehuisvest. Het was de bedoeling dat je als verzorgende iedere avond kookte om zo een gezonde maaltijd voor de bewoners neer te zetten. Lieke liet een slaapkamer van een bewoner zien en Joan zag dat het een karig ingerichte kamer was, voorzien van slechts een bed, kledingkast, wastafel en een stoel.

‘Het is nog een beetje kaal,’ vertelde Lieke, ‘maar dat komt omdat de bewoner nieuw is. Zo, dit was het. Heb je nog vragen?’

‘Ben ik ook meteen aangenomen?’ opperde Joan onzeker.

‘Zeker! Ik zie het wel zitten met jou. Met jouw ervaring moet dat wel goed komen.’

Met een glimlach op haar gezicht stapte Joan op de fiets, terug naar haar appartement waar haar twee katten, Loki en Ragnar, haar opwachtten. Ze belde haar nicht Jaimy om het goede nieuws te vertellen. Ze hadden elkaar wel op de app gesproken maar het leek Joan leuker om het telefonisch te vertellen.

‘Het is gelukt,’ zei Joan.

‘Wat goed! Heel fijn, lieverd. Ik ben blij voor je.’

‘Ja, ik ook. Ik heb er wel zin in. Ze hebben me meteen de woning laten zien en het zag er leuk uit.’

‘Moet je ook het huishouden doen?’ vroeg Jaimy.

‘Ja, dat hoort er allemaal bij.’

‘Nou, dan mag je wel een paar kookboeken kopen.’

Joan rolde met haar ogen. Ze kookte nooit voor zoveel mensen, alleen voor zichzelf. Loki kwam bij haar op schoot zitten. Hij wilde aandacht.

‘Het komt wel goed en je hebt collega’s die je willen helpen.’

‘Dat denk ik ook,’ zei Joan zelfverzekerd.

Aan de andere kant van de telefoon hoorde ze hoe Jaimy’s ademhaling versnelde. Joan ging meteen rechtop zitten.

‘Jaimy, wat is er?’

'Ik weet het niet zeker, maar volgens mij zie ik Lars lopen.'

Er klonk angst in haar stem en Joan wilde weten of ze naar haar toe moest komen. Het nieuws dat ze was aangenomen, raakte op de achtergrond. Haar nicht was weg bij haar man omdat hij veel geweld gebruikte.

'Joan, ik bel je later terug.'

Ze had opgehangen.

Liam

2.

Zag hij het goed? Hij kon het niet geloven. Het was alsof hij een cadeautje in zijn schoot kreeg geworpen. Een opgewonden gevoel maakte zich van hem meester. Hij liet zijn handen nonchalant in zijn zakken rusten. Hij moest het zeker weten.

'Lieke, was dat net een sollicitant?'

'Ja,' zei ze, 'ze is net weg. Lieve meid. Ze start volgende week.'

Niet te gretig zijn, dacht hij.

'In welke woning zal ze starten?'

'Niet bij mij in de woning, volgens mij bij Roos.'

Liam wilde meer weten, hij was nieuwsgierig.

'Hoe heet ze?'

Hij zag haar nadenken.

'Joan.'

Bingo! Door de drukte op zijn werk had hij Joan al een tijdje niet meer gevolgd. Liam sloot zichzelf op in zijn kantoor en belde Jesse. Hij moest het meteen melden, dit kon niet wachten. Ze waren uit elkaar gegroeid toen hij ging studeren, ze spraken elkaar sporadisch.

'Neem op. Kom op.'

De telefoon ging over. Voicemail.

'Shit.'

Hij stuurde Jesse een bericht.

Van een afstandje bekeek Liam haar terwijl ze met Lisa bij de bar stond. Het was rustig in de bioscoop. Ze zag er verrukkelijk uit in haar zwarte broek waar haar ronde billen mooi in uitkwamen. Ze had een lekker kontje. Haar shirt met lange mouwen was erg flets, haar borsten waren wel goed zichtbaar doordat het shirt een beetje krap zat. Ze was zeker een beetje aangekomen maar dat maakte hem niet veel uit. Haar gezicht was nog steeds een plaatje. De film was zo'n mierzoete, romantische, zo zoet dat het glazuur spontaan van je tanden sprong. Voor Joan had hij het over, hij had alles voor haar over. De meiden zeiden iets tegen elkaar waarna Joan naar het toilet liep en Lisa haar bestelling aan de bioscoopmedewerker doorgaf. Liam zag zijn kans schoon, keek om zich heen, maar niemand merkte op dat hij het vrouwentoilet binnenglipte. Hij sloot de

deur en wachtte geduldig tot Joan uit een hokje kwam. Voor zijn gevoel duurde het een eeuwigheid. Wat deden vrouwen in godsnaam allemaal op een toilet? Hij schuifelde ongeduldig met zijn voeten. Nietsvermoedend kwam ze uit de wc. Met een harde duw trok hij haar weer het hokje in en sloot de deur. Zijn hand rustte om haar nek en hij maakte haar duidelijk dat ze moest blijven staan. Liam glimlachte, een prachtig plaatje was het met die grote, angstige ogen, dat had hij voor geen goud willen missen.

'Hoi Joan.'

'Laat me gaan,' fluisterde ze met een trillende stem.

Zijn erectie groeide.

'Nee,' siste hij haar toe.

Zijn andere hand omsloot een van haar borsten en hij kneep erin. Joan draaide haar hoofd weg en sloot haar ogen. Er gleed een traan over haar wang naar beneden. Hij morrelde aan haar broek en beval haar niet te bewegen. Liam gaf een ruk aan de knopen, trok haar slip opzij en stak een vinger in haar. Joan sputterde tegen, maar ze was niet tegen hem opgewassen. Hij bracht zijn mond naar haar oor: 'Ik vond het vorige week ook heel gezellig.'

Ze schudde wild haar hoofd opzij terwijl hij zijn vinger dieper in haar stak. Er werd een deur geopend, hij hoorde een krakend geluid.

'Joan?'

Het was Lisa. Vliegensvlug trok hij zijn vingers uit haar en drukte zijn hand op haar mond, zodat ze wist dat ze geen geluid moest maken.

Liam was het afdelingshoofd. Hij zorgde ervoor dat alles in goede banen werd geleid. Het was geen vervelende baan, wel veel kantoorwerk.

Vandaag was hij in gedachten verzonken. Hij zag de hele tijd dat plaatje voor zich van zijn Joan met die bange blik in haar ogen die hem geil maakte, hoe ze zich staande probeerde te houden nadat ze klaar waren. Misschien konden ze het weer overdoen. Hij zag het wel zitten.

Jesse belde hem terug. 'Hoi.'

Ze maakten een kort praatje, over koetjes en kalfjes. Liam had daar geen zin in en tijd voor en kapte het af. Hij wilde Jesse laten weten waarom hij hem had gebeld.

'Je raadt nooit wie er hier komt werken.'

'Jouw moeder?'

Liam trok een moeilijk gezicht. 'Lul. Nee, man, een bekende.'

‘Moet ik het raden? Weet ik veel. Zeg het gewoon.’

‘Joan Helkes.’

Het was even stil aan de andere kant. ‘Dat meen je niet.’ Jesse begon hard te lachen. ‘Oh man, die weet ik nog wel. Heeft ze jou al gezien?’

‘Nee, ik zat in een vergadering maar ze begint volgende week,’ zei Liam.

‘Ze zal wel heel raar opkijken als ze je ziet. Ik hoop dat ze geen stennis gaat schoppen,’ zei Jesse, ‘dat kan ik echt niet gebruiken.’

‘Nee, ik ook niet.’

Als ze dat zou doen, wist hij wel een manier waarop hij haar de mond kon snoeren. Voor zover Liam wist, had ze nooit iets gemeld bij de politie. Er was geen aangifte gedaan en er kwam geen onderzoek. Hij had het altijd verwacht maar de tijd verstreek en er gebeurde niets. Hij ging studeren en werken. Zijn handen jeukten om weer met Joan te spelen. Ze was nooit uit zijn hoofd verdwenen, het was een van de lekkerste neukpartijen die hij ooit had gehad. Een collega klopte op de deur.

‘Ik spreek je later,’ zei hij tegen Jesse.

Jaimy

3.

'Jaimy, doe die deur open,' schreeuwde Lars.

Ze leunde tegen de deur maar hij was veel sterker. Als Lars wilde binnenkomen kon hij gemakkelijk de deur forceren. Jaimy had geen schijn van kans. Ze keek om zich heen, zocht naar een wapen maar meer dan een briefopener of kurkentrekker zag ze niet. De deur stond op het punt om te worden geforceerd.

'Ga gewoon weg!'

'Ik ga niet weg. Ik wil met je praten.'

Ja ja, tot hij er genoeg van had en zijn vuisten gebruikte.

'Ik niet met jou!' overschreeuwde Jaimy haar angst.

Ze had naar haar collega Mitchell moeten luisteren. Hij had al maanden geleden gezegd dat Lars foute boel was. Ze wilde niet luisteren, was nog in de war door haar gevoelens. Het ene moment wilde ze Lars niet kwijt, het andere moment stond ze met haar telefoon in de hand om een advocaat te bellen. Ze wilde haar scheiding afronden. Ze waren al maanden uit elkaar maar Lars liet haar nog steeds niet met rust. De blauwe plekken waren net verdwenen.

Lars vloekte en gaf het op. Jaimy was opgelucht maar wist dat hij terug zou komen. Dat deed hij altijd. Ze kon het weten omdat ze het vaker had gezien bij slachtoffers.

Alleen waren de andere slachtoffers geen politieagente zoals zij. Ze belde Mitchell en hij nam meteen op.

'Zeg het eens.'

'Die klootzak was net hier,' zei Jaimy. Haar handen trilden van angst.

'Hij wilde me weer bang maken.'

'Zal ik je ophalen?'

Ze hadden later vandaag dienst. Ze keek er altijd naar uit om te werken, maar vandaag stond haar hoofd heel ergens anders naar. Ze keek naar de witte envelop op tafel, die een foto bevatte van haar met een kras op haar gezicht. Ze had deze vanmorgen op haar deurmat gevonden, zonder afzender. Het gebeurde steeds vaker dat ze brieven kreeg of vreemde telefoontjes. Ze wist dat ze het er met iemand over moest

hebben, Joan bijvoorbeeld. Zij wist wel raad met stalkergedrag, of Mitchell.

‘Dat is goed.’

Mitchell had een gezin en ze voelde zich er altijd welkom. ‘Geef me tien minuten,’ zei hij, ‘ik zie je zo.’

Ze friste zich op en wachtte op Mitchell, die zou toeteren als hij er was. Ze werd gebeld en zag dat het Lars was. Hij kon oprotten.

Jaimy werd hartelijk ontvangen door Mitchells gezin. De kinderen, Jason en Mike, waren altijd vrolijk. Zijn vrouw, Vera, deed altijd aardig als ze kwam.

Mitchell en Jaimy waren sinds drie jaar collega’s. Hij was vaak langs geweest en was op de hoogte van het korte lontje van haar aanstaande ex-man. In het begin verontschuldigde ze zich, als hij weer een bui had met allerlei uitbarstingen.

‘Je bent altijd welkom,’ zei Vera hartelijk.

Jaimy ging aan de bar in de grote woonkeuken zitten. Vera zette een glas water voor haar neer. Jaimy’s handen trilden nog steeds, terwijl ze een slok nam.

‘Dank je.’

‘Je hebt hem toch niet binnengelaten?’

‘Nee, hij probeerde het wel. Ik hoef die klootzak niet meer te zien.’ Ze keek naar de spelende kinderen. ‘Sorry.’

‘Geeft niet.’ Vera keek naar haar kinderen die met Lego speelden. Ze waren vier en zes jaar. ‘Wilden jullie ook kinderen?’

‘Ik wil wel kinderen maar niet met Lars. Je wilt dat die kleintjes veilig zijn en niet dat ze geboren worden in een gewelddadige gezinssituatie.’ Dat wilde ze een kind niet aandoen.

‘Dat begrijp ik heel goed. Misschien kom je ooit de ware nog tegen.’ Ze glimlachte. ‘Je weet het nooit.’

Haar telefoon begon weer te trillen, ze werd voor de zoveelste keer anoniem gebeld. Voorlopig had ze geen behoefte aan een nieuwe relatie, ze wilde rust in haar hoofd. Nu maar hopen dat het allemaal snel voorbij was. Ze stuurde Joan een app met het bericht dat ze advies nodig had. Haar hart maakte een sprong toen ze een sms-bericht kreeg met daarin een foto van zichzelf terwijl ze voor het politiebureau stond. De foto was

duidelijk vanaf een afstand gemaakt, maar Jaimy kon wel zien dat zij het was. Vera vroeg wat er aan de hand was. Jaimy schudde haar hoofd en nam een slok water.

'Het is niets.'

Ze twijfelde of ze met deze berichten naar haar meerdere moest gaan. Ze wilde het eerst zelf proberen op te lossen, al wist ze niet hoe. Stuurde Lars haar deze foto's? Een drukkend gevoel in haar borst nam het over. Ze moest zich concentreren op wat belangrijk was. Bovendien had ze een drukke baan bij de politie. Criminaliteit stond nooit stil.

Joan

4.

Het gebouw was groot en robuust en had een gele tint. Joan zette haar fiets in de fietsenstalling. Ze had zin om te werken en voelde een gezonde spanning door haar lichaam stromen. Ze mocht vandaag later beginnen dus had ze uitgeslapen, voor het harde werken zou starten. Via de mail had ze een code gekregen om binnen te komen. In het verleden liepen sommige ouderen weg en raakten verdwaald. De organisatie had daarom dit systeem bedacht waarbij de deuren voorzien werden van sloten die met codes werden geopend. Natuurlijk konden de bewoners nog steeds naar buiten, er waren genoeg interne tuinen in het complex. Terwijl Joan de bordjes bekeek die naar verschillende afdelingen verwezen, kreeg ze een onbehaaglijk gevoel. Ze kreeg het idee dat er naar haar werd gekeken maar toen ze om zich heen keek zag ze niemand die haar aandacht schonk. Haar telefoon maakte een geluid, ze zag dat het Jaimy was die haar succes wenste op haar eerste dag. Ze stuurde een bericht terug dat het wel zou lukken. Joan stopte haar telefoon terug in haar broekzak. Ze was nooit goed geweest in het vinden van de weg, maar dit gebouw zou geen moeilijkheden geven. Het waren lange gangen en er waren vier grote afdelingen. De eerste week zou ze boventallig meedraaien, wat inhield dat ze extra ondersteuning was voor haar collega, zodat ze kon worden ingewerkt. Daarna mocht ze het zelf doen. Ze was altijd al zelfstandig geweest, onafhankelijk van anderen. Als haar iets werd verteld, deed ze het regelmatig op haar eigen manier. Jaimy zei vaak dat het een familiekwaltje was, dat eigenwijsheid bij de familie hoorde.

Ze stapte de huiskamer binnen en zag een vrouw aan tafel zitten met een krant in haar hand.

‘Goedemorgen,’ zei Joan.

De vrouw keek op. Ze had een vriendelijke uitstraling, iets waardoor Joan zich meteen op haar gemak voelde. Ze had kort grijs haar met een scheiding in het midden. Ze droeg een bril die op het puntje van haar neus rustte.

‘Goedemorgen,’ zei ze. ‘Een nieuw gezicht?’

'Joan,' stelde ze zichzelf voor.

De hand van de vrouw was stevig en warm.

'Die naam hoor je niet vaak.'

Ze glimlachte. Dat had ze vaker gehoord.

'Dat klopt. Hoe heet u?'

'Mevrouw Stoet. Jenny mag ook. Het maakt me nooit zo veel uit.'

Joan maakte een praatje met de vrouw die vertelde dat ze uit Amsterdam kwam. Ze voegde eraan toe dat ze twee zoons had die haar vaak bezochten.

'Hoe lang woont u nu hier?'

De vrouw kneep haar ogen tot spleetjes, er was een frons op haar voorhoofd zichtbaar, alsof ze heel diep moest nadenken bij die vraag.

Jenny vertelde dat ze drie jaar in het verzorgingshuis woonde.

'Kijk, daar heb je onze nieuwe kracht,' zei een vrouw met blond haar.

'Joan, toch? Ik ben Roos, je mentor.'

Ze schudden elkaar de hand. Roos was een lange, dunne vrouw. Ze had een kortgeknipt kapsel, een beetje een saai model. Roos wist waarschijnlijk niet wat ze met dat haar moest doen. Joan zag dat haar tanden een beetje gelig waren alsof ze bijna nooit haar tanden poetste. Zei niemand dat tegen haar? Ze wilde de vrouw niet beledigen, zeker niet nu ze elkaar net hadden ontmoet. Joan schatte haar op middelbare leeftijd, ze vroeg zich af hoelang Roos voor deze mensen zorgde en wat ze allemaal ging leren van de collega die haar begeleidde. Ze voelde zich wel bij haar op haar gemak, dat kwam door haar rustige manier van doen.

Als eerste opdracht moest ze een bewoner helpen met het eten en drinken.

'Morgen mag je meehelpen met de zorg,' zei Roos, 'eerst maar de basis en helpen met de huishouding.'

Roos vertelde dat er veel bij kwam kijken om voor deze doelgroep te werken, dat iedere bewoner verschillend was en anders moest worden benaderd. Sommige bewoners wilden rust en regelmaat, anderen vonden het juist fijn als er bezoek kwam.

'En wat vind jij prettig?'

Roos glimlachte. 'Ik vind het zeker gezellig als er bezoek is. Je zult merken dat niet iedereen bezoek krijgt.'

Roos vertelde dat er een cliënt was die zelden bezoek kreeg omdat bijna al haar familie was overleden. Ze realiseerde zich dat zelf niet meer, maar het personeel vond het wel zielig voor de bewoner. Joan kon het zich niet voorstellen dat sommige mensen helemaal geen bezoek kregen, maar schrok er niet van. Het kwam vaker voor dat iemand naar een verzorgingshuis ging en dat er niet meer naar omgekeken werd. Roos ging verder met de verzorging van de bewoners en zette Joan aan het werk.

Ze hielp mee met het klaarzetten en uitdelen van het ontbijt, zodat ze meteen de bewoners leerde kennen. De sfeer in het huis voelde goed. De radio stond aan, er speelde een nummer van Dermot Kennedy. Sommige bewoners waren alert en vroegen hulp, andere leken in zichzelf gekeerd. Ze voelde zich een beetje onzeker maar dat was normaal bij een eerste werkdag.

‘Goedemorgen allemaal!’

Die stem, dacht Joan. Hij klonk zo bekend maar ze kon hem niet meteen plaatsen. Ze draaide zich om en bevroor toen ze zag wie er zo enthousiast had geklonken. Hij keek haar aan met pretlichtjes in zijn ogen en ze voelde zich misselijk worden. Werkte die vuile klootzak hier? Waarom wist ze dat niet? Het was al even geleden dat ze hem had gezien.

Een hand op haar borst, gehijg in haar oor, gelach op de achtergrond.

Het was alsof haar lichaam niet wilde meewerken, ze wilde vluchten maar stond als versteend en kon niets uitbrengen.

‘Joan,’ zei hij. Liam nam een slok van zijn koffie. ‘Goed je weer te zien.’

Hij keek haar aan alsof ze een stuk vlees was. Ze slikte.

‘Ja.’

Meer kon ze niet uitbrengen, meer wilde ze hem niet zeggen. Liam wipte met zijn wenkbrauwen op en neer alsof hij een reactie uitlokke. Ze bleef hem echter strak aankijken.

‘Welkom hier. Ik hoop dat Roos een beetje lief voor je is.’

‘Alleen de eerste dag,’ zei Roos. ‘Daarna ben ik veel strenger.’

Roos ging aan tafel zitten bij de bewoners en smeerde een cracker voor zichzelf. Joan wilde hier weg maar gunde hem niet het plezier om te laten zien dat ze bang was voor die eikel. Ze kon hem wel door zijn arrogante kop schieten. Ze hadden elkaar jaren niet meer gezien. Hij was

bijna niets veranderd, voor haar zag hij er net zo uit als destijds. Liam nam nog een slok van zijn koffie, liep dichtbij haar langs, waardoor ze zijn aftershave rook. De geur bracht herinneringen naar boven, ze werd er misselijk van. Liam ging achter Joan staan. Roos had niets in de gaten van het ongemakkelijke onderonsje tussen Liam en Joan. Het was alsof de tijd even stilstond. De muziek speelde door, de bewoners aten rustig hun ontbijt op. Buiten begon het te regenen. Joan wilde weglopen, maar stopte toen hij zijn hand op haar billen legde. Met zijn andere hand pakte Liam haar pols vast, hij stond zo dichtbij dat ze zijn lichaamswarmte voelde. Haar adem stokte bij zijn aanraking. Het was zijn manier om te vertellen dat ze niets had in te brengen. Ze voelde zijn erectie en het deed haar onherroepelijk denken aan de diverse vernederingen in het verleden. Joan keek naar Roos, ze had niets in de gaten. Liam liet haar los, wierp haar een waarschuwend blik toe en verliet de huiskamer.

Liam

5.

Liam liep fluitend door de gangen met een stapel kranten in zijn hand. Het was een goede dag, want zijn cadeau was vandaag op zijn werk verschenen. Hij had zich geschoren, zijn haren waren netjes geknipt en hij had extra aftershave opgedaan. Joan zou niet onder zijn geur uitkomen. Ze zou weten dat hij aanwezig was. Zijn mondhoeken krulden. Dagelijks maakte hij zijn rondje langs alle huiskamers. Hij zou de huiskamer waar Joan werkte tot het laatst bewaren. Hij was positief gestemd. Hij begroette bewoners die hem passeerden en liep een van de huiskamers in waar de meeste bewoners aan de koffie zaten. Het rook goed en hij werd gevraagd om koffie mee te drinken. Hij wilde niet te lang wachten om naar Joan te gaan, nam zijn mok en de laatste krant mee. Hij kon het niet laten en keek door het raam naar binnen. Joan zat naast een bewoner en hielp haar met een flesje drank. Van een afstand zag ze er nog steeds goed uit. Slanker, dat wel, maar ze had nog steeds een fijne uitstraling. Hij wilde haar, het was al een tijdje geleden. Met een grijns op zijn gezicht, op een moment dat ze zich van geen kwaad bewust was, stapte hij de huiskamer in.

Ze was even weer dat jonge bange grietje en niet de volwassen vrouw die zelfverzekerd wilde overkomen. Hij kon nog steeds zien dat hun laatste ontmoeting aan haar knaagde, maar vond het te leuk om met haar te spelen. Haar lichaam tegen het zijne voelen, maakte hem meteen geil. Het liefst zou hij er nu meteen werk van maken, maar dat moest wachten. Hij belde Jesse.

‘Ons speeltje is er.’

‘Wat nu?’

‘Niks,’ zei hij, terwijl hij zag dat Joan opstond, ze liep naar de keuken. Hij liep naar zijn kantoor en sloot de deur. ‘Even afwachten.’

‘Nee, je moet iets doen,’ zei Jesse gespannen. ‘Ik kan niet naar de gevangenis gaan, man. Ik word vader.’

‘Ik denk niet dat ze het in haar botte hersens haalt om naar de politie te stappen.’

Hij hoorde een zucht aan de andere kant van de lijn. Een geluid dat hem uitermate irriteerde. Hij ging op zijn stoel zitten, klikte met zijn muis een

mail aan en luisterde half naar de woorden van Jesse. Hij moest naar een vergadering maar wist dat hij alleen maar aan Joan zou denken.

'Je kan niet afwachten,' mekkerde Jesse.

'Wat wil je dat ik doe? Haar nog meer bedreigen? Ze weet echt wel dat ze haar bek moet houden.'

Liam dacht na. Hij opende een la en speelde met de aansteker. Het ding herinnerde hem aan het moment waarop hij haar had gebrandmerkt, als een soort merkteken op haar lichaam. Hij kreeg nog meer sadistische ideeën.

'Ik verzin wel iets,' antwoordde hij en verbrak de verbinding.

Jaimy

6.

Ze reden naar de volgende oproep; huiselijk geweld. Jaimy wist dat het erbij hoorde. Het was tenslotte haar werk. Ze kreeg het wel een beetje benauwd bij deze meldingen. Het deed haar denken aan haar eigen situatie. Ze parkeerden de auto in een rijke buurt. De burens kropen ondertussen ook uit hun woningen om de situatie in zich op te nemen. Ze probeerden allemaal dichterbij te komen. Jaimy vroeg de meldkamer om versterking. Er waren meer agenten nodig om de nieuwsgierige menigte op afstand te houden. Mitchell belde aan en een vrouw deed open. Ze was zichtbaar van slag en er zat bloed op haar gezicht.

‘Mevrouw, een van de burens heeft melding gedaan van tumult. Mogen we binnenkomen?’

‘Het is alweer voorbij,’ zei de vrouw.

Jaimy kon zien dat ze bang was. Haar pupillen waren groot en ze was alert. De handen van de vrouw trilden.

‘Mevrouw, als we binnen zijn, kunnen we er rustig over praten.’

De ogen van de vrouw keken schichtig in het rond. Ze twijfelde, maar liet hen toch binnen. Het huis was groot en modern ingericht. De vrouw hield haar armen voor zich als een beschermingsveld. Dit was herkenbaar voor Jaimy. Zij wist wel beter.

‘Is uw man er niet?’ vroeg Jaimy.

‘Nee, hij is net weggegaan.’

De vrouw werd zich bewust van het bloed op haar gezicht en liep naar de keuken.

‘Sorry hoor.’

‘U hoeft zich niet te verontschuldigen,’ zei Jaimy. ‘Wilt u een aanklacht indienen?’

Daar hoefde de vrouw niet lang over na te denken. Dat wilde ze niet.

‘Als u aangifte doet van huiselijk geweld wordt er een proces-verbaal opgemaakt. Daarna kunnen we er iets aan doen,’ vervolgde Jaimy.

Ze kon het antwoord al van het gezicht van de angstige vrouw aflezen.

De pupillen waren groot en haar oogleden trilden.

‘Nee, dat hoeft niet. Echt niet. Ik vind het fijn dat jullie er zijn, maar het is echt niet nodig.’

Mitchell hield zich op de achtergrond bij dit soort meldingen.

‘Als u zich bedenkt kunt u alsnog aangifte doen.’

‘Dat weet ik, bedankt.’

Jaimy wilde weten of ze ruzie hadden gehad. Meestal begon het zo: mondelinge onenigheid, daarna de onmacht van de dader gevolgd door de klappen. Hortend en stotend vertelde de vrouw dat ze een discussie hadden.

‘Het liep een beetje uit de hand.’ De vrouw zuchtte.

Het was duidelijk dat ze niet open wilde zijn over wat er precies gebeurd was. Dat hoefde ook niet per se. Jaimy begreep dat maar al te goed.

‘Het is niet uw schuld,’ zei Jaimy, ‘als u dat maar weet.’

De vrouw liet haar hoofd zakken en tranen vulde haar ogen.

‘Het spijt me dat u moest komen.’

Jaimy legde haar hand geruststellend op de arm van de vrouw. ‘Het geeft niet, dat is ons werk.’

Ze verlieten de woning van de vrouw en stapten weer in de dienstauto.

Terug in de auto was Jaimy lang stil. Haar ademhaling en hartslag gingen nog steeds snel. Ze probeerde haar paniekaanval te onderdrukken, maar dat viel niet mee. Ze staaarde uit het raam om zo haar focus op iets anders te leggen. De burenen waren inmiddels naar binnen gegaan, het was alsof er niets was gebeurd.

‘Gaat het?’ vroeg Mitchell.

Hij draaide de auto voorzichtig uit het parkeervak. Ze bleef naar het huis kijken terwijl ze wegeden. Pas toen het huis uit het zicht was verdwenen leek ze terug te keren uit haar gedachten.

‘Ik denk dat we hier nog vaker zullen komen.’

‘Dat denk ik ook,’ zei Mitchell. ‘Je hebt gedaan wat je kon. Ze wilde nu geen hulp.’

‘Ik hoop niet dat ze er spijt van krijgt,’ zei Jaimy.

‘Jij hebt toch ook nooit aangifte gedaan?’ vroeg Mitchell.

Hij klemde het stuurwiel zo stevig in zijn handen dat zijn knokkels wit kleurden. Ze wilde niet toegeven dat ze ook in een vergelijkbare situatie zat. Ze had niet de behoefte om er uitgebreid over te praten.

‘Dat is anders. Dat weet je zelf ook wel,’ zei ze kortaf.

Hij schudde met zijn hoofd en zuchtte. Mitchell zag geen verschil met de zaken van huiselijk geweld, waar ze voor hun werk naartoe moesten.

'Hij slaat je ook. Je zei in het begin dat je gevallen was.'

Jaimy keek naar buiten terwijl ze nog steeds op haar ademhaling lette.

'Laat het zitten.'

'Je weet dat ik gelijk heb,' probeerde Mitchell nog.

Jaimy sloot haar ogen en zuchtte.

'Het is toch juist gezellig met een paar mensen?'

Ze stopte de vieze borden in de vaatwasser. Ze bespraken de plannen voor oud en nieuw. Lars wilde met haar alleen zijn omdat ze net een jaar getrouwd waren. Ze waren al uit eten geweest.

'Ik heb geen dienst,' zei Jaimy, 'dus wil ik het wel een keer groots vieren.'

Ze pakte de pan van het fornuis en keek naar hem terwijl hij iets las op zijn telefoon.

'Lars.'

'Wat?' riep hij.

'Je luistert niet naar me.'

Duidelijk geïrriteerd stapte Lars op haar af.

'Jawel, maar ik vind het gewoon leuker om het nieuwe jaar samen in te luiden. Ik hoef al die poespas eromheen niet. Het is op het werk al druk genoeg.'

'Dan ga jij lekker alleen zitten en ga ik naar de meiden. Opgelost, zijn we allebei blij.'

Daar was hij het duidelijk niet mee eens.

'Je gaat niet naar die vriendinnen.'

'Moet jij eens opletten,' beet Jaimy hem toe.

Ze zag dat Lars oprecht boos werd. Zo boos had ze hem nog nooit gezien. Toen ze haar mond opende om iets te zeggen haalde hij hard uit. Hij raakte haar wang. Ze voelde het bloed haar mond instromen. Tijdens de klap had ze op haar wang gebeten. Het bloed bleef uit het kleine wondje lopen en ze proefde de metaalsmaak op haar tong. Jaimy was geschrokken en wist een paar seconden niet wat ze moest doen of zeggen. Het was de eerste keer dat Lars haar had geslagen of dat hij überhaupt zo boos was geworden. Ze was verbaasd. Was dit de man met wie ze was getrouwd?

'Sorry,' verontschuldigde hij zich, 'dat had ik niet moeten doen.'

*Hij wilde haar aanraken maar Jaimy liet het niet toe en liep weg van hem. De volgende dag stond er een groot boeket op tafel met een briefje erbij.
'Ik hou van je.'*

'Jaimy?'

Ze was weer terug in het heden.

'Sorry, wat zei je?'

'We moeten naar een kettingbotsing,' herhaalde Mitchell.

Hij zette de sirenes aan zodat het overige verkeer wist dat het aan de kant moest gaan. Mitchell reed hard en dat was ook nodig. Bij een ongeluk was het belangrijk om snel en adequaat te handelen. Jaimy praatte met haar collega's, terwijl Mitchell zijn best deed om naar het ongeluk toe te rijden zonder er zelf een te veroorzaken. Hij vloekte toen een fietser snel wilde oversteken waardoor hij hard op de rem moest trappen. Jaimy voelde de adrenaline door haar lichaam stromen, dit vond ze het leukst aan haar werk, mensen helpen die hen nodig hadden. Ze ging rechtop zitten naarmate ze dichterbij de plek van het ongeluk kwamen. Ze zag meteen dat het foute boel was. Op de weg was het een ravage, een kettingbotsing waarbij minstens vijf auto's betrokken waren. Ze trok handschoenen aan, want zo luidde het protocol bij dit soort ongelukken. Er was haar geleerd voorzichtig te zijn als ze moest werken met slachtoffers van verkeersongelukken. Het was niet zo dat ze bang was voor bloed, maar ze hoefde het zeker niet met haar blote handen aan te raken.

'We hebben meer hulp nodig,' merkte Jaimy op.

Mitchell deed de oproep en zij rende naar een auto waarvan de motor rookte. In de bestuurderstoel zat een man van middelbare leeftijd.

'Meneer, kunt u me horen?'

De man reageerde maar kwam enigszins suf over. Een stroompje bloed liep over zijn slapen. Jaimy trok haar handschoenen iets omhoog en voelde aan de man zijn voorhoofd. Ze zag dat het een flinke snee was. De voorruit was aan diggelen en het glas lag op de voorstoel en de achterbank. Ze trok de conclusie dat de snee was ontstaan door het gebroken glas van de voorruit. Ze zuchtte en kwam overeind om zich uit te rekken. De rook die onder de motorkap vandaan kwam nam met de minuut toe. Ze stak haar hoofd weer in het voertuig om de nek van de

man te stabiliseren. Jaimy haalde haar neus op en rook de steeds sterker wordende geur van benzine. In combinatie met de rook vertrouwde ze het niet.

'Rustig maar meneer, hulp is onderweg,' stelde ze de man gerust. Ze rende naar de aanrijdende brandweerwagen. Ze gaf aan dat de auto gloeiendheet was en dat het naar benzine rook. Een tweede ploeg voegde zich erbij. Terwijl de eerste ploeg de motorkap trachtte te openen om te blussen, probeerde de tweede ploeg het slachtoffer uit de auto te krijgen. In de verte hoorde ze naderende sirenes. De rook kwam uit verschillende auto's omhoog en mensen renden druk pratend langs haar heen. De geur van brand en rook vulde de atmosfeer toen een van de auto's in brand vloog. Jaimy wilde ernaartoe rennen maar werd tegengehouden door een van de brandweermannen.

'Het was te laat.'

Liam

7.

Nippend van zijn whisky zat Liam achter de laptop terwijl de popgroep Kiss op de achtergrond speelde. Hij zette het volume harder, wilde het gitaarspel niet alleen horen, maar ook voelen. De trillingen moesten zijn lichaam overnemen. Hij tikte ritmisch met zijn voet en begon mee te zingen.

'I was made for lovin' you, baby.'

Hij stond op, sloot zijn ogen en draaide rondjes door zijn woonkamer. Het gitaarwerk en de zang van de band konden hem altijd bekoren. Het nummer bracht hem terug naar zijn zeventiende verjaardag, een dag om nooit te vergeten. Hij zag de outfit van Joan weer voor zich met haar korte rok en blouse, de speelse blik in haar ogen en hij wist zeker dat ze ook voor hem viel.

'Je moet het nippen!' Liam lachte Joan uit.

Ze gaf hem een stomp tegen zijn arm. Hij voelde er niet veel van.

'Dat zei je niet.'

Hij kon aan haar gezicht zien dat ze de tequila smerig vond. Ze nam een slok van haar cola om de vieze smaak weg te spoelen. Hij schonk een glas Bacardi cola voor haar in.

'Ik bedank,' zei Joan.

'Probeer het gewoon. Ik denk dat je dit lekkerder vindt.'

Joan nam een slok en ze knikte. 'Ja, dit is goed.'

Ze glimlachte naar hem en hij glimlachte terug.

Joan was nooit weggeweest uit zijn gedachten. Hij was benieuwd naar haar leven na de middelbare school en uit pure nieuwsgierigheid zocht hij haar Facebookpagina op. Die was openbaar. Liam keek naar haar biografie en zag dat ze single was. Hij knikte goedkeurend. Geen lover of een leuke huisvriend? Waarom niet?

Was hij dan zo goed geweest?

Hij dacht aan het doosje met spullen dat hij speciaal had bewaard, als souvenir. Het stond achterin zijn kledingkast. Liam liep naar zijn slaapkamer, opende de kastdeur, schoof een paar kledingstukken aan de

kant en reikte naar het doosje. Hij ging op bed zitten, kiepte het doosje trofeeën om en pakte het slipje van Joan er tussenuit. Met gesloten ogen rook hij eraan. Zijn bloed begon sneller te stromen en hij voelde de opwindning in zijn lichaam groeien als hij aan haar dacht. Hij was benieuwd naar haar huidige woonsituatie en herinnerde zich een mail van Lieke waarin een aantal cv's stonden. Hij startte zijn computer op en zocht naar het mailtje. Bingo, het cv van Joan, met haar huidige adres. Liam dronk zijn whisky op, zette het glas op het aanrecht, trok donkere kleding aan en stapte in zijn auto. Hij wilde weten hoe ze woonde en wat ze zoal deed in haar vrije tijd. Hij had al gezien dat ze bijna niets meer op Facebook plaatste, soms een oninteressante foto van een van haar katten. Joan woonde relatief dichtbij in een appartementencomplex. Het verbaasde hem, want hij was haar niet meer tegengekomen. Was ze na haar puberteit een kluizenaar geworden? Hij was voor zijn studie op kamers gaan wonen in Utrecht en was teruggekomen naar zijn geboorteplaats Heerhugowaard omdat er zich een kans voordeed die hij niet kon weigeren. Zijn werk betaalde goed en de dagen die hij werkte vond hij prima.

Hij reed naar het huis van Joan en had al gezien dat ze op de derde verdieping woonde. Dat kon nog wel een probleem opleveren. Hij trok zijn capuchon over zijn hoofd en stak de weg over. Het was zaterdagavond, drukker dan normaal. Mensen gingen de deur uit voor een gezellig avondje elders. Wat zou Joan aan het doen zijn? Een man liep net de voordeur van het complex uit. Liam wachtte tot het laatste moment en zette zijn voet tussen de deur, hij was binnen. Hij had een hekel aan traplopen, dus nam hij de lift naar de derde verdieping. Hij liep naar de woning van Joan. Liam keek om zich heen want hij wilde niet betrappt worden door een van de burens. Hij zag dat de gordijnen dicht waren maar een streepje licht scheen de gang in. Joan was dus gewoon thuis. Hij wilde maar al te graag zien wat ze aan het doen was. Hoorde hij haar praten? Hij luisterde aan de deur, maar was wel voorzichtig. Als een van de burens hem zou betrappen moest hij uitleggen wat hij hier aan het doen was.

Dit was te gevaarlijk. Hij kon hier niet blijven staan, maakte rechtsomkeer en liep terug naar de auto. Hij had geen zin om naar huis

te gaan. Jesse had afgesproken om de avond bij zijn ouders door te brengen. Zijn vrouwtje liet het niet meer toe dat hij elke zaterdag in de kroeg ging zuipen.

Liam reed naar de stad, parkeerde in een garage en liep naar een discotheek in het centrum. Het was warm buiten en het zou lang licht blijven. Het beste van dit jaargetijde was dat de vrouwtjes weinig kleding droegen. Hij liep langs een groepje meiden, ze zagen er lekker uit, maar het was niet wat hij zocht. Liam bestelde een biertje aan de bar en keek om zich heen. Hij was hier vaker geweest, de inrichting was modern en de sfeer was prettig. Er waren twee bars en de achterste was dichtbij de toiletten. Het bracht hem terug naar de tijd vlak voor hij ging studeren en hij op een avond Joan zag dansen. Jezus, wat zag ze er geil uit die avond. Liam wist nog dat ze dronken was, dat ze veel aandacht kreeg van de mannen en dat hij jaloers werd. Ze was van hem en van niemand anders. Ze wimpelde iedere man af, wilde alleen met Lisa dansen, alsof die trut zich belangrijk voelde. Ze had hem niet gezien maar hij volgde hen wel toen ze een paar uur later naar de bus liepen.

Liam nam een slok van zijn bier. De muziek speelde op de achtergrond. Hij kon op de jukebox zien dat het een liedje was van Dua Lipa, ze zong dat ze fysiek met iemand wilde zijn. Liam wilde dat ook wel. Hij had altijd al een voorkeur gehad voor een bepaald type. Ze moest een uitstraling hebben, zoals Joan.

Ineens stond ze daar, een beetje onzekere blik, met halflang bruin haar. Ze had een neuspiercing. Eigenlijk had zijn aantrekkingskracht op dit meisje niets te maken met haar uiterlijk, het was de manier waarop ze keek. Natuurlijk was het meisje omringd door vriendinnen want zo waren meiden. Hij bleef naar haar kijken en wachtte zijn moment af. Ze kregen oogcontact en zij glimlachte verlegen. Liam merkte dat ze allesbehalve verlegen was. Ze raakten aan de praat.

‘Hoe heet je?’ vroeg hij.

‘Tabitha.’

Ze had een mooie stem, een beetje rasperig, alsof ze iedere dag een pakje sigaretten rookte.

‘Kom je hier vaak?’ vroeg Liam.

Ze keek hem lachend aan alsof hij iets verkeerd had gezegd. Hij nam een slok van zijn bier. 'Dit is mijn eerste keer,' verduidelijkte hij.

Ze glimlachte en hij zag een klein spleetje tussen haar voortanden.

'Dat geloof ik niet,' zei ze ondeugend.

Hij speelde het spelletje mee.

'Ja, echt. Ik ben hier op aanraden van een vriend en ik moet zeggen, het bevalt me wel.'

Hij zag een twinkeling in haar ogen terwijl hij dat zei. Ze wiegde heen en weer met haar heupen. Haar vriendinnen kwamen erbij staan en vroegen aan Tabitha of ze meeding naar een andere kroeg. Hij kon zien dat ze in tweestrijd was. Ze leek geïnteresseerd in hem.

'Ga met me mee naar de auto,' zei hij.

Ze was verrast, maar schrok niet.

'Je bent wel direct.'

'Ja,' zei Liam, 'houd je daar niet van?'

Hij zette zijn glas op de bar en keek haar vragend aan. Ze overlegde met haar vriendinnen. Liam begon zijn geduld te verliezen en wilde al weglopen toen ze hem tegenhield.

'Ik ga met je mee.'

Liam liet Tabitha voor hem lopen zodat hij uitzicht had op haar lichaam.

Hij kreeg het steeds warmer en opende het bovenste knoopje van zijn hemd. Ze had mooie billen met een slanke taille. Hij opende de deur. Ze glimlachte naar hem, haar ogen straalden, hij kon niet wachten om die blik in haar ogen te zien veranderen. Ze vroeg waar zijn auto was.

'Vlakbij,' zei hij met een grote grijns op zijn gezicht.

Ze stapten achter in de auto en gingen naast elkaar op de achterbank zitten. Tabitha was duidelijk aangeschoten, want ze praatte met dubbele tong. Dat vond hij niet erg. Ze was dan niet zo gespannen en dan zou alles makkelijker gaan. Ze morrelde aan zijn broek en lachte omdat het niet lukte. Hij opende zijn gulp en trok zijn broek over zijn billen. Er waren geen woorden nodig om te zien hoe geil hij was. Het meisje giechelde en in de blik van haar ogen zag hij bewondering. Hij pakte hem vast en begon hem met lange halen op en neer te bewegen.

Plotseling veranderde zijn stemming, hij draaide zijn hand in haar bruine haren en trok haar hoofd hard naar achteren. Ze hield verschrikt een paar seconden haar adem in. Hij trok nog harder aan haar bruine haar